

မိုးလျှင်း

ကိုယ်ပွားရိုင်းလေး
ဖြစ်လိုက်ရင်

အခန်း(၁)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးရဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်တစ်တိုက်နှင့် တစ်တိုက် ထိကပ်စွာ ရှိနေသော တိုက်တာ အဆောက်အအုံများ ရဲ့ ရှေ့မှာ သွက်လက်သော မျဉ်းတစ်ကြောင်းပြေး ခြေလှမ်း တွေနှင့် လျှောက်နေသူက ...

အလွန် လှပ ချောမွေ့သော မိန်းမပျိုနှစ်ဦးပါ ဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အစားကလည်း မိန်းမပျိုနှစ်ဦးလုံး စတော်ဘယ်ရီရောင် တစ်ပြေးတည်း။

ခါးတင်အင်္ကျီ ခေတ်မီပုံစံနှင့် နှစ်ယောက်လုံး ဆင်တူ၊ လုံချည်ကျပြန်တော့လည်း ခြေသလုံးအလယ်နားလောက်ထိသာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည် မို့ ဖြူဝင်း မွတ်စင်းနေတဲ့ ခြေသလုံးသား ဝင်းဝင်းလေးတွေကို တွေ့ရသည် ။

"ဟော...ဟို...ဟိုမှာ မြန်မြန် ကြည့်၊ အဲဒီဘက်က အရပ်နည်းနည်းပို ရှည်တာ စောမုန်းနွယ်ကွ"

သူတို့ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော လူပျို လူငယ်တစ်သိုက်ထဲမှ တစ်ယောက်က စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ပြောသည် ။

"ဪ...မင်းပြောနေတဲ့ ပုလဲဂေဟာက အရောင်းစာရေးမလေးလား"

"ဟော...ဟုတ်တယ်လေ အရမ်း လှတာပဲနော်"

"အေး...တော်တော်လှတယ်"

သူတို့ အုပ်စုကို ဖြတ်ကျော်သွားစဉ် စောမုန်းနွယ်တို့ နှစ်ယောက်ကို အမိအရ ပြုံးပြုံးပြပြ မျက်လုံးတွေနဲ့ ငမ်းလိုက်ကြပေသည်။ ။

စောမုန်းနွယ်နှင့် သူမ အဖော်က လေးထပ်တိုက်၊ ပုလဲဂေဟာ၊ မားကက် အဆောက်အအုံထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

ဒေါက်ဖီနပ် မြင့်မြင့်၊ လေဒီရှူး ဖြူဖြူလေးတွေဖြင့် သွက်သွက်လေး လျှောက်ဝင် သွားကြလေပြီ။ တုန်ခါမှုတွေနှင့် ရင်သိမ့်တုန်စရာ မြင်ကွင်းကို လွမ်းမော တသစွာ ငေးကြည့်ရင်း လူငယ်တစ်သိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

"လာကွာ သူတို့ ဆိုင်ထဲ လိုက်ဝင်ရအောင်"

တစ်ယောက်က လှမျက်လေးကို ကြည့်မဝ သေး၍ ဆွယ်တရား ဟောသည်။ ။

"ဟာကွာ ...ဘာမှ ဖြင့် မဝယ်ဘဲ မဝင်ချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ဈေးဆိုင်ပဲ၊ မဝယ်လဲ ဝင်ကြည့်လို့ ရတာပဲ"

မျက်နှာပြောင်ပြောင် ကောင်လေးက သူလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်တိုးပြီး ပြောသည်။ ။

"လာပါကွာ သူရောင်းတဲ့ ကောင်တာဘက် တစ်ပတ်လျှောက်ကြရအောင်"

ငရှုပ်လေး တစ်သိုက် စောမုန်းနွယ်ရဲ့ အရောင်းကောင်တာနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲ၊ စိမ်ပြေနပြေ အလှမျက်နှာလေးကို ငမ်းနေလေသည်။ ။

သည် လို အကြည့်ခံ၊ အငမ်းခံရတာ စော့မုန်းနွယ်အတွက် အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။ ခုလိုပဲဈေးမဝယ်ဘဲလာ လာပြီး ငမ်းနေကြတာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပဲ မဟုတ်လား။

မှန်မီရိုထဲက ပစ္စည်းတွေ ဈေးတွေ အသေအချာ ကပ်ထားပါလျက်နဲ့ မဝယ်ဘဲမေးတာက လည်း ရှိသေးသည် ။ ဒီတော့ စာမတတ်တဲ့ လူတွေ လို သဘောထားပြီး စော့မုန်းနွယ်က ဈေးကို ပြောရသေးသည် လေ။

အဲသည် တော့ မကြားတကြားနဲ့ ပြောပြန်သေးတယ်။

"လူတင် လှတာ ချောတာ မဟုတ်ဘူး ။ အသံကပါ သာတာကွ"

ချို့အေးတဲ့ အသံကိုပါထပ်ပြီး ချီးမွမ်းကြသေးတယ်။

ဈေးရောင်းဈေးဝယ်တဲ့ နေရာမှာ သာ စော့မုန်းနွယ်ရဲ့ မျက်နှာက ချို့နေတာပါ။ လမ်းသွား လမ်းလာတဲ့ အခါ စော့မုန်းနွယ်ချို့ မျက်နှာထား သိပ်တင်းလွန်းပါတယ်၊ တည်လွန်းပါတယ်။

ဒါကြောင့် စော့မုန်းနွယ်ရဲ့ ဟိတ်ဟန်ကိုကြည့်ပြီး လက်တည့်စမ်းချင်တဲ့ သူအချို့ အဝေးသို့ နည်းနည်းရှဲသွားလေသည် ။

ပုလဲဂေဟာဆိုတဲ့ မီနီမားကတ် လေးထပ်ဆိုင်ခန်းကြီးမှာ စော့မုန်းနွယ်က ပထမထပ် အရောင်းကောင်တာမှာ တာဝန်ကျသူပါ။ သူနှင့် ကောင်တာ တစ်ခုခြားတွင် တာဝန်ကျသူက ကေသွယ်ပါ။ ကေသွယ် ငှားနေတဲ့ အခန်းမှာ စော့မုန်းနွယ်က အတူလိုက်နေသည် ။ ကေသွယ်ကလည်း စော့မုန်းနွယ်လောက် မလှပေမယ့် တော်တော်ချောသည့် စာရင်းမှာ ဝင်ဆံ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးပါ။

ပုလဲဂေဟာမှ အရောင်းစာရေးမလေးဆိုင်က သတ်မှတ်ထားသော ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းကြရလေသည် ။

ထိုသို့ ပုံကျ သပ်ရပ် ချပ်ကပ်သည့် ဝတ်စုံကြောင့် စောမုန်းနွယ်ရဲ့ ကိုယ်ကာယအလှက ပို၍ ပေါ်လွင်နေသည်။ ။ ပန်းပုရုပ်လေးကို အမို့ အဝိုက် အရှိုက် အဖိုတွေက ဝီဝီပြင်ပြင် ပေါ်လွင်နေသည်။ ။ သည် ကြားထဲ ခွာမြင့် လေဒီရှူးကြောင့် ရှိနေသော အလှများကိုပင် တင်ပြလိုက်သလို လွင့်လွင့်လေး ပေါ်နေပါသည်။ ။

"အရောင်းစာရေးမလေးတွေက မိုက်တယ်နော်"

ဈေးတကာလှည့်လည်ပြီး အငမ်းရောဂါပြိုင်နေကြတဲ့ ငရှပ်တွေထဲက တစ်ယောက်က ပြောသည်။ ။

"ပုလဲဂေဟာမှာ အားလုံးလိုလိုလှကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထင်ရှားဆုံးက စောမုန်းနွယ်ပဲ"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူ့အလှက ထင်းနေတာပဲ"

ထောင့်တစ်နေရာကနေရပ်ပြီး အပြတ်အသတ် ကြည့်ရင်းက ပြောနေကြသည်။ ။

"မုန်းရေ၊ နင့်ကို ဟိုထောင့်က ဘာမိတုန်တွေ အပြတ်ငမ်းနေကြတယ်"

"အဲ့လို ရပ်ပြီး ငမ်းနေမယ့် အစား တစ်ခုခု ဝယ်ကြရင် မုန်းအတွက် ဘယ်လောက်များ အကျိုးရှိမလဲနော်"

ပုလဲဂေဟာက စနစ်က တစ်မျိုးလေ။ လစာအပြင် မိမိရဲ့ ကောင်တာက ရောင်းရ ပစ္စည်းများ လျှင် ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ဘောက်ဆူးလေးပါရတယ် မဟုတ်လား။ ပစ္စည်းများများ ရောင်းရပြီး အမြတ် များများ ရလျှင် မိမိအတွက်လည်း အကျိုးရှိလေသည်။ ။

"အင်း...မုန်း တစ်ယောက်ကလေ၊ ဈေးရောင်းရဖို့ ကလွဲရင် ဘာမှ စိ

တ်မဝင်စားပါလား"

ကေသွယ်က စောမုန်းနွယ်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေး တခါခါနှင့် ပြောသည်။ ။

"ကေသွယ်ရယ်၊ စားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေက အရေးကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

ကေသွယ်က ထောက်ခံရင်းရယ်တော့ စောမုန်းနွယ်လည်း လိုက်၍ ရယ်လိုက်ပါသည်။ ။

စောမုန်းနွယ်ရဲ့ နှစ်လိုဖွယ်ရှိလှတဲ့ အပြုံးလေးကို သူ့ကောင်တာရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော သူတစ်ယောက်က တွေ့လိုက်သည်။ ။

လှပစွဲမက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မျက်နှာလေး၊ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ ကပ်ငြိပြီး ပါသွားလေသည်။ ။

"ဟဲ့...ဟိုမှာ သူဌေးလေး ဦးကောင်းဇော် နင့်ကို တစ်ချက်စွဲခနဲ ကြည့်သွားတယ်"

"အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကေသွယ်ရယ်၊ သူ့စိတ်ဝင်စားတာ မုန်းကို မဟုတ်ပါဘူးနော်"

ကေသွယ်ကို မျက်စောင်းလေးချီပြီး စောမုန်းနွယ်က ပြောလိုက်သည်။ ။ ထိုသို့ ပြောလိုက်သော ပြောဆိုဟန်လေးက သိပ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းသွားမှန်း သူမ ကိုယ် သူမသိလိုက်ပါ။

"သူက ဖြတ်သွားတိုင်း တစ်ချက်တော့ မုန်းကို လှည့်ကြည့်ရှာသား"

ကေသွယ်က ပြုံးစေနှင့် ဆက်ပြီး ကျီစယ်နေသည်။ ။

"တစ်ချက်လေး ကြည့်သွားတာများ ကေသွယ်ရယ်၊ စကားထဲ ထည့်
မပြောပါနဲ့ ၊ သူ အချက်ပေါင်းများစွာ ကြည့်ပြီး၊ စကားပေါင်းများစွာ
ပြောနေတဲ့ ၊ သူတွေက အများကြီးပါ"

ဟုတ်ပါသည် သူဌေးလေး ကောင်းဇော်က သည် ပုလဲဂေဟာ မိနီ
မားကတ်ကို မကြာခဏ ရောက်ရောက်လာတတ်ပါသည် ။ လေးထပ်တို
က်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးမှာ ပုလဲဂေဟာရဲ့ ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးသန်းမောင် ရုံး
ထိုင်သည် ။

ဦးသန်းမောင်ထံသို့ ကုန်သည် သူဌေး ကောင်းဇော်က အရောင်းအဝ
ယ် ကိစ္စအတွက် မကြာခဏ ရောက်ရောက် လာတတ်ပါသည် ။

လေးထပ်တိုက်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးသွားဖို့ စောမုန်းနွယ်တို့ ကောင်တာတွေ
က ဖြတ်ပြီး သွားမှ ရသည် လေ။ ဒါကြောင့် ကောင်းဇော် လာတိုင်း သူ
တို့ သိသည် ။ သတိထားမိသည် ပေါ့။

"အေးနော် ဦးကောင်းဇော်နဲ့ ဟိုဘက် ကောင်တာက မိန်းကလေး
တွေနဲ့ သိပ် ပြေလည်တာပဲနော်"

သူတို့ နဲ့ အသက် သိပ် ကွာခြားပုံ မပေါ်သေးသော်လည်း သူဌေးဆို
သော ဂုဏ်ပုဒ်ကြောင့် ရှေ့မှာ ဦးတပ်၍ ခေါ်ကြလေသည် ။

စောမုန်းနွယ်ပြောသလိုပါပဲ၊ ကောင်းဇော်နှင့် တချို့ အရောင်းစာ
ရေးအတွက် သိပ်ရင်းနှီးမှု ရှိနေကြသည် ။ တခြား မိန်းကလေးတွေနှင့်
ဖက်လွဲတကင်း ရှိသလောက် သူတို့ နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကောင်းဇော်
က စကားနည်းသည် ။

ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ ပြီးပြရုံလေးလောက်သာ အသိအမှတ်ပြုပြီး နှု
တ်ဆက်သွားတတ်ပါ သည် ။

"တစ်ခါလောက် မုန်းက စပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါလား။"

"အို လူ့ကို မတူသလို၊ မတန်သလို အဖတ်မလုပ်တာများ မုန်းတို့ က သွားပြီးရော ရဦးမှာ လား၊ ဒါလောက်ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ လူ့ကို အောက်ကျ နောက်ကျ မခံနိုင်ပါဘူးနော်"

မျက်နှာထား တည်တည်လေးနှင့် စောမုန်းနွယ်က ပြောနေသည် ။

"ကြိုက်သွားပြီဟေ့"

"ဘာကိုကြိုက်တာလဲ ကေသွယ်"

"အဲဒီ မာနလေးကိုပေါ့၊ ဟို မိန်းမတွေလို သူဌေးဆိုပြီး ငမ်းငမ်းတက် မဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကိုပဲပေါ့"

"သူ့ ဘာသာ သူဌေးမကလို့ ဘာကြီး ဖြစ်နေနေ မုန်းတို့ က ဘာလို့ မျက်နှာလို မျက်နှာရနဲ့ ဖားရမှာ လဲ ကေသွယ်ရယ်"

အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်သာ ရှိသေးပြီး လူကလည်း လှ၊ မာနကလည်း ရှိနေသည့် စောမုန်းနွယ်ကို အထင်တကြီးနှင့် ကေသွယ် ကြည့်လိုက်ပါသည် ။

ဝယ်သူ ရောက် လာပြီမို့ စကားဖြတ်ပြီး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြသည် ။

အခန်း(၂)

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ပြီးတော့ စောမုန်းနွယ်က မနက်ပိုင်းတုန်းက ရောင်းခဲ့ရသော ပစ္စည်းစာရင်းကို တွက်နေသည်။ ကောင်တာရဲ့ မှန်ချပ်ပေါ်မှာ စာရင်းကို ငဲ့တွက်နေသည်။ ရိပ်ခနဲ အရိပ်လေးတစ်ခု မှန်သားမှာ လာထင်ဟပ်သည်။ စောမုန်းနွယ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် စောမုန်းနွယ်ရဲ့ နှလုံးသားလေး လန့်ပြီး ထခုန်သွားသည်။ ကောင်တာထဲက ပစ္စည်း အချို့ကို ငဲ့ကြည့်နေတဲ့ သူဌေး ကောင်းဇော်ကို တွေ့ရသည်။

လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို နည်းနည်း နှေးပြီး ခဏလေး ဆိုမှ တကယ့်ကို ခဏလေး ရပ်ပြီး ကြည့်ခြင်းပါ။

စောမုန်းနွယ်က သူ့ရဲ့ ချောမွေ့ ခန်းညားတဲ့ မျက်နှာကို လှည်းအကြည့် တစ်ချက်ကလေး တောင်မှ သူမ ဘက်သို့ အကြည့်လေး ရွှေ့လာတာ မတွေ့ရပါ။ တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး သွက်လက် သော ခြေလှမ်းများ နှင့် စောမုန်းနွယ် ရှေ့မှောက်က ထွက်သွားသည်။

ရင်ထဲမှာ တစ်ချက် စူးစူးလေး အောင့်သွားသည်။ စောမုန်းနွယ်ကို ယောက်ျား တော်တော် များများက တစ်ခါကြည့်မိပြီးရင် နှစ်ခါ၊ သုံးခါ လည်ပြန် ပြန်ကြည့်တတ်သည်။ ယောက်ျား တော်တော် များများမှ စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံခဲ့ရပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကောင်းဇော်ဆိုတဲ့ သူဌေး ပေါက်စရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို မဆိုထားနှင့် အကြည့်လေးကိုတောင် တစ်ခါမှ ပြည့်ပြည့် ၀၀ စော့မုန်းနွယ် မခံစားမိပါ။

အရွယ်လေးက ငယ်တော့ အလှမာန်ဆိုတာ စော့မုန်းနွယ်မှာ ရှိတာပေါ့။ သူမကို မတူသလို၊ မတန်သလို အဖက်လုပ်ပြီး ကြည့်ဖော်မရတော့ ၊ ရင်ထဲမှာ မခံချင်သလို ကောင်းဇော်ကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်ရလေသည် ။

မကျေနပ်စိတ်ကို ဖွင့်မပြောပါ။ ရင်ထဲမှာ ပဲသိမ်းထားပါသည် ။ အခင်ဆုံး ကေသွယ်ကိုတောင် ဦးကောင်းဇော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှ မဆွေးနွေးပါ။

"ဟိတ်...ဒီနေ့ ထူးထူး ခြားခြား မုန်း ကောင်တာနား လာကြည့်သွားပါလား"

ကေသွယ်က ကောင်းဇော်ကို စိတ်ဝင်တစကားကြည့်နေသူမို့ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်တွေကို သိနေ လေသည် ။

"မှန်အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်တာပါ"

"ပစ္စည်းတွေမှ ဟုတ်ရဲ့ လားမသိပါဘူး၊ မုန်းကို တမင် အနားကပ် လေ့လာတာ ထင်တယ်"

"ဟာ ကေသွယ်ကလည်း လျှောက်ပြီး ပေါက်ကရ မပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ သူများ တွေကြားလို့ လှောင်ခံနေရပါဦးမယ်"

ရှေ့ဆက်တိုးပြီး မပြောနိုင်အောင် ကေသွယ်ကို ပိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည် ။ စော့မုန်းနွယ် ကောင်းဇော်အပေါ် မကြည်မလင် ရှိတာသိတော့ ကေသွယ်လည်း ရပ်တန့်က ရပ်သွားသည် ။

စောမုန်းနွယ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကောင်းဇော်ကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေ ပြင်းပြင်း ခတ်သွားတယ်ဆိုတာ ကေသွယ်သာသိပါလျှင် ...

ပုလဲဂေဟာပိုင်ရှင် ဦးသန်းမောင်သည် တစ်လနေလို့ တစ်ခေါက် တောင် အရောင်းဆိုင်ခန်း များ ဆီသို့ ဆင်းလေ့မရှိပါ။ ဒါကြောင့် မို့ မန်နေဂျာနဲ့ သာ ရင်းနှီးကြပြီး အရောင်းစာရေးမလေးတွေက ပိုင်ရှင် ဦးသန်းမောင်နှင့် ရင်းနှီးမှု မရှိကြပါ။

ဦးသန်းမောင်ကို စောမုန်းနွယ်က မြင်သာမြင်ဖူးပါသည်။ စကားကို နှစ်ခွန်းပြည့်အောင်ပင် မပြောမိကြပါ။ ပုလဲဂေဟာရဲ့ ဝန်ထမ်းအားလုံးက မန်နေဂျာ ဦးလှဝင်းနဲ့ ပဲ အစစ အရာရာ ပြောဆို လုပ်ကိုင်နေကြရပါသည်။

ကေသွယ်နဲ့ စောမုန်းနွယ်က ပြည်လမ်းရှိ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်မှာ နှစ်ယောက်ခန်းတွင် အတူနေကြလေသည်။

ညနေ လေးနာရီဆိုလျှင် ကေသွယ်နဲ့ စောမုန်းနွယ်ရဲ့ တာဝန်က ပြီးလေပြီ။ မြို့ထဲမှာ ပဲဈေးဝယ်ပြီး အဆောင်ပြန်ကြသည်။ အဆောင်တွင် ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြသည်။

ကေသွယ်က ပုလဲဂေဟာတွင် အလုပ် လုပ်ခဲ့သည် မှာ ကြာခဲ့ပါလေပြီ။ စောမုန်းနွယ်ကတော့ တစ်နှစ်ပြည့်ရုံလေး ရှိပါသေးသည်။

"ကေသွယ်ရေ မုန်း ခွင့်ယူပြီးလေ၊ မေရီတို့ အမြှာညီအစ်မနဲ့

ခရီးသွားမလို့ စိတ်ကူးထားတယ်"

"ကောင်းသားပဲ၊ သွားပေါ့"

ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်းနှင့် စောမုန်းနွယ်က ပြောလေသည် ။ ကေသွယ်
ကလည်း ထောက်ခံသည် ။

"ကေသွယ်လဲ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး မုန်းရယ်၊ ဒီတခါခွင့်ယူရင် အိမ်ပြန်ရမှာ ၊ မေ
မေကလဲ မတွေ့တာ ကြာလို့ တွေ့ချင်နေပြီလေ"

"ကေသွယ်တို့ က ပြန်စရာ အိမ်ရှိတော့ ဟန်ကျလိုက်တာ မုန်းမှာ
တော့ ဒီအဆောင်လေး အပြင် ဘယ်ကိုမှ ပြန်စရာမရှိဘူးလေ"

ညှိုးကျသွားသော မျက်နှာလေးနှင့် စောမုန်းနွယ်က ပြောလေသည် ။
စောမုန်းနွယ်ရဲ့ အဖြစ်ကို သိပြီးနေတဲ့ ကေသွယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသ
ည် ။ မိမဲ့ ဖမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် စောမုန်းနွယ်ကို သူက
ကိုယ်ချင်းစာနာပြီး သံယောဇဉ်တွေ ပိုခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

"မေရီတို့ ကရော ခွင့်ယူ ထားပြီးပြီလား"

"ယူထားပြီးပြီလေ၊ သူတို့ ဆိုင်ရှင်က သွားခွင့်တောင် ပေးပြီးပြီ"

"မုန်းရော ဦးလှဝင်းကို ခွင့်တောင်း ပြီးပြီလား"

"မတောင်းရသေးဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မုန်းပြောမယ်"

"ဘယ်တော့လောက် သွားမှာ မို့လဲ"

"နှစ်ပတ်လောက်နေမှ သွားမှာ ပါ"

"ဒါပေမယ့် ကြိုပြီး ပြောထားမှ မုန်းရဲ့ "

"အင်းပါ မုန်း၊ ဦးလေးဝင်းကို ကြိုပြီး ပြောပါ့မယ်"

"ဒီနေ့ ကေသွယ် သိခဲ့တယ်၊ ဦးကောင်းဇော်က အလှကုန်ပစ္စည်း အသစ်တွေ သွင်းဦးမယ်တဲ့ မုန်းရယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘာတွေလဲ မသိဘူးနော် လူကြိုက်များ လူသုံးများ တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုရင် ကောင်းမှာ "

ကေသွယ်က စောမုန်းနွယ်ရဲ့ မျက်နှာကို ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ကြည့်သည်။ ။

"ဘာလဲ မုန်းရဲ့ ကောင်တာက များများ ရောင်းရအောင်လို့ တွေးနေပြီလား"

"အင်းပေါ့..."

"ဒါဆို အသစ်တင်မယ့် ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့"

"အင်းလေ"

"အဲ့ဒီ ပစ္စည်းတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ကိုရော ..."

တည်စူးတဲ့ မျက်ဝန်းလေး ကေသွယ်ထံသို့ ထိကပ် လာတယ်။

"သူ့ကို မုန်းစိတ်မဝင်စားချင်ပါဘူး"

"ဟင်...ဘာပြုလို့ "

"သူက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လေ၊ ဒါကြောင့် စွတ်ပြီး ဘဝင် တွေမြင့်နေတဲ့ သူ့ကို မုန်း စိတ်မဝင်စားဘူး"

သည် လို ပြောလိုက်ရင်းက စောမုန်းနွယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ကောင်းဇော်ရဲ့ သားနားတဲ့ ရုပ်သွင်ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်နေပါတော့သည်။ ။

ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ မြင့်မားသော အရပ်၊ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံး

နှင့် ကောင်းဇော်ရဲ့ ကိုယ်ကာယက တကယ့်ကို အနောက်တိုင်း မင်း သားတစ်ယောက်ဟန်ပါ။ ထိုခန္ဓာကိုယ်မှာ ခေတ်မီ အဖိုးတန်သော အဝတ်တန်ဆာတွေ ဆင်လိုက်တော့ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ သူတစ်ဦး ဖြစ်သွားပါပြီ။

အသားရောင်က မဖြူမညို ခပ်လတ်လတ်၊ ပြီးတော့ မျက်နှာက မေးရိုး နည်းနည်း ကားသယောင် ရှိပေမယ့် ရုပ်မဆိုး၊ ထူထဲသည့် မျက်ခုံး၊ စူးရှ နက်မှောင်သည့် မျက်ဝန်း၊ နှာတံ ပေါ်ပေါ် ပိပြားပြီး နည်းနည်းထူသယောင်ယောင်ရှိသော နှုတ်ခမ်းတို့ ဖြင့် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားသော မျက်နှာသည် ထက်မြက်မှု၊ ပြတ်သားမှုတွေဖြင့် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည် ။

အားလုံး ခြုံငုံပြီး ပြောရလျှင်တော့
ယောက်ျားပီသစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်
ဆိုပါက အစစ အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ ကောင်းဇော်ကို စောမုန်းနွယ် စိတ်
ဝင်စား ပါသည် ။

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲက စိတ်ဝင်စားမှုကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်လေးတောင် ပွင့်မထွက်အောင် ထိန်းသိမ်းနေရပါသည်။ ။ စောမုန်းနွယ်သည် ဣန္ဒြေရှိသည် ဆိုတာထက် ပိုပြီး ဣန္ဒြေရှိချင်နေသူ မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းဇော်အပေါ်ကို သည် ထက် ပိုပြီးလိုက်လျောဆက်ဆံပြနေသော စာရေးမ အချို့နှင့် ဘယ်လိုမှ ဇလုပ်တိုက်ပြီး နှိုင်းယှဉ်မခံနိုင်ပါ။

ဒါကြောင့် စာရေးမတွေ့ကြား သည်းသည်းလှုပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်
နေတဲ့ ကောင်းဇော်ကို တမင်စိတ်မဝင်စားဟန်တွေ ပြနေခြင်းပါ။

ကောင်းဇော် အနေနှင့် လည်း ဂုဏ်ရည်မတူ၊
အဆင့်အတန်းချင်းကွာခြားသော စာရေးမတွေ အပေါ် လိုက်လျော့ ညီ

ထွေစွာ ဆက်ဆံမှုကလည်း အိုင်တွေ့တုန်း ခြေဆေးသည့် သဘောပဲနေ
မှာ ပါလို့ ခံယူမိသည်။ ။

ပေါ့ပျက်ပျက် အရေးပေးမှုခံရတာလောက်ကို စောမုန်းနွယ် မမက်
မောနိုင်ပါ။ ကြုံတုန်း ခြေဆေးခံရတဲ့ အိုင်လည်း အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။
ဒါကြောင့် တမင် မျက်နှာကြောကိုတင်းပြီး ခပ်တန်းတန်း ပဲ နေလိုက်သ
ည်။ ။

အတွေးတွေကြောင့် မျက်နှာလေးက တင်းမှုန်နေသည်။ ။ အိုသော မျ
က်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ကေသွယ်က ကောင်းဇော်ရဲ့ အကြောင်း ဘာမျှ
ဆက်မပြောတော့ပါ။

ချက်ရေး ပြုတ်ရေးကိုသာ ပြီးစီးအောင် လုပ်လိုက်သည်။ ။

အခန်း(၃)

သည် နေ့ စောမုန်းနွယ်တို့ ရဲ့ ဆိုင်မှာ အဝယ်တော်တော် ကျနေသည် ။ စောမုန်းနွယ်ရော ကေသွယ်ပါ မအားမလပ်ဖြစ်နေပေသည် ။ ပစ္စည်း ဈေးနှုန်းနှင့် ငွေတွက်ယူရာတွင် မမှားအောင် ဂရုစိုက်ပြီး ရောင်းနေရသည် ။

အလုပ်ကို အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်နေသော စောမုန်းနွယ်ရဲ့ အသိထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ခံစားမှုကို ခံစားမိသည် ။

စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ကြီး ဖြစ်နေ၍ လုပ်လက်စ အလုပ်က မျက်လွှာကိုပင့်ပြီး မော့ကြည့် လိုက်သည် ။ ဆိုင်ထောင့် တစ်နေရာက အသက်ကြီးကြီးသူတစ်ယောက် သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည် ။

သက္ကလတ် ဦးထုပ်ပျော့ကို ဆောင်းထားပြီး နေကာမျက်မှန် နက်နက်ကြီး၊ ပါးမြိုင်းမွှေးများ နှင့် ထိုသူကြီးကို တွေ့ရခိုက် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ ရှိန်းခနဲ ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ ထသွားသည် ။

ထိုလူကြီးကို စောမုန်းနွယ်က ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးတွေနှင့် ခေတ္တစူးစိုက်ကြည့်နေသည် ။ ထိုသူကြီး လှည့်ထွက်သွားတာကို တွေ့ရသည် ။

သည် လိုဆိုတော့လည်း စောစောက ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့သော စိတ်

လေး လွင့်ပျောက်သွားပြန်သည်။ ။

ဪ...လူကြီးက ငါ့ကို ကြည့်နေတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ပါလို့
တွေးမိလေသည်။ ။ တစ်ခဏသာ တွေ့လိုက်ပေမယ့် ထိုလူကြီးကို သေ
သေချာချာကြီးပင် စောမုန်းနွယ် မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ ။

စောမုန်းနွယ်ရဲ့ ဆိုင်ဆီသို့ မေရီနှင့် မေကြည် အမြှာညီအစ်မ ရောက်
လာသည်။ ။ အရောင်းပါးချိန်ဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော၍
ရလေသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ မိမုန်းရဲ့ ၊ ငါတို့ နဲ့ နင်လိုက်မယ် မဟုတ်လား..."

"အင်း...လိုက်မှာ ပေါ့"

"ဒါဆို ကြိုပြီး ခွင့်ယူမယ့်အကြောင်း ပြောထားလေ"

"အင်း...ညနေ မပြန်ခင် ဦးလေးဝင်းကို ဝင်ပြောလိုက်မယ်"

"ကြိုပြောထားလေဟာ၊ တော်ကြာ သွားခါနီးမှ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေ
မယ်"

"အေးပါဟ..."

မေရီနှင့် မေကြည်သည် ခွဲမရအောင် တူသော အမြှာညီအစ်မပါ
အပြင်လူတွေက မခွဲနိုင်သော်လည်း ရင်းနှီးသည့် သူများကတော့ ခွဲခြား
သိပါသည်။ ။ အဝတ်အစားကအစ ဆံပင်ပုံစံပါ တူနေတော့ ရုတ်တရက်
ခွဲခွဲခြားခြား မသိနိုင်ပါ။

ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံး ထွားထွားချောချောလေးတွေပါပဲ။ အမြှာ

ကလည်း ဖြစ်ပြန် ရုပ်ရည်လေးတွေလည်း လှတော့ တော်တော်များများ လူသိများကြလေသည်။ ။

မေရီတို့ နှစ်ယောက် ပြန်သွားလေပြီ။ စောမုန်းနွယ်က ခွင့်ယူရန် ဦးလှဝင်းကို ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဦးလှဝင်းရဲ့ အခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

အဆင်သင့်စွာပင် ဦးလှဝင်းကို တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဟော ...စောမုန်းနွယ်ပါလား ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

ဦးလှဝင်းက မြင်သည် နှင့် မေးလေသည်။ ။

"မုန်း ခွင့်ယူချင်လို့ ပါ ဦးလှဝင်း"

သဘောကောင်းသော မန်နေဂျာ ဦးလှဝင်းကို စောမုန်းနွယ်တို့ အရောင်းစာရေးတွေ အားလုံး ခင်မင်ကြပါသည်။ ။

"ဘယ်တော့ ယူမှာ လဲ"

"နှစ်ပတ်လောက်နေရင်၊ မုန်း ခရီးထွက်ချင်လို့ ပါ"

"ဪ ... ရပါတယ်၊ နီးရင် ထပ်ပြောဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး..."

ဦးလှဝင်းနဲ့ ခဏစကားပြောပြီး စောမုန်းနွယ်ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ သူဌေးလေး ကောင်းဇော်ကို သူမ ကောင်တာဆီအပြန်မှာ လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံသည်။ ။

သည် နေ့ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းဇော်က သူမရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြသွားသည်။ ။ စောမုန်းနွယ်လည်း ပြန်၍ အပြုံးန

င့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ။

လျှပ်တစ်ပြတ် တွေ့ရလိုက်ပေမယ့် ရင်ခုန်သံတွေက အချိန်ကြာစွာ လှုပ်ခတ်သွားလေသည်။ ။

ကောင်တာဆီသို့ ရောက်တော့ ဝယ်တဲ့ သူ ရောက်နေလို့ ကေသွယ်က ရောင်းနေလေသည်။ ။ စောမုန်းနွယ်က ဝင်ကူပေးလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ မုန်း၊ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေပါတယ်"

"ငွေရော အလုံအလောက်မှ ရှိရဲ့ လား မုန်းရဲ့ "

"ရှိပါတယ် ဘောက်ဆူးရတာရော၊ လခထဲက စုထားတာရောလေ၊ ပြီးတော့ မေရီတို့ အိမ်မှာ ပဲ နေမှာ ဆိုတော့ စားစရိတ်မကုန်ဘူး ခရီးစရိတ်လောက်ပဲ ကုန်မှာ ပါ"

"အင်း ...ဒီလိုဆို မဆိုပါဘူး"

နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေကြ ကောင်တာနားဆီသို့ ကောင်းဇော် လျှောက်လာသည် ကို မတွေ့လိုက်မိပါ။ ။ အလွန် နီးကပ်စွာ ရှိနေမှ သတိပြုမိသည်။ ။

အပြီး ချုံချုံဖြင့် ကေသွယ်နှင့် စောမုန်းနွယ်ကို ကောင်းဇော်က နှုတ်ဆက်လေသည်။ ။

"အရောင်းအဝယ် ကောင်းရဲ့ လား"

နှစ်ယောက်လုံးကိုမေးသည်။ ။ ကေသွယ်က နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်စား ဖြေလိုက်သည်။ ။ သည် လို နှုတ်ဆက်စကားက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကောင်းဇော်ထံမှ ရရှိလိုက်သော စကား ဖြစ်သည်။ ။

စောမုန်းနွယ်က သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ၊ အပြီးတစ်ခုသာ ပေးဝေလိုက်သည်။ ။ ရှေ့ဆက်ပြောစရာစကားလည်း မရှိတော့တာမို့ ကောင်းဇော်က နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ မထွက်ခွာခင် သူ ကြည့်ခဲ့သော လျှပ်တစ်ပြက် စူးရှသော အကြည့်ကြောင့် စောမုန်းနွယ်ရဲ့ နှလုံးသား လေး ဖျတ်ဖျတ်ခါ လူးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ကိန်းခန်းကြီးပြီး အခြေမြင့် ဘဝင် လေဟပ်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲမိခဲ့တာကြောင့် စောမုန်းနွယ်ရဲ့ နှလုံးသားက လှုပ်ရှားသွားရပါသည်။ ။ ကောင်းဇော်ကို စောမုန်းနွယ် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားချင်သလို ရင်းလည်း မရင်းနှီးလိုပါ။

မလိုလားအပ်သော ရင်ခုန်မှုတွေကို ကြိုးစားပြီး ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ ။

"မုန်းကို သူ သေသေချာချာကြီး ကြည့်သွားတယ် သိလား"

ကေသွယ်က ကောင်းဇော်ကို သတိထား လေ့လာနေတာမို့ သည်အကြည့်ကိုလည်း သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ပါသည်။ ။

"သူ့ ကြည့်ရတာ မုန်း အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ လာပြီထင်တယ်"

ကေသွယ်နှင့် စကားကြောင့် ရင်မှာ ကြည်နူး ရိုက်ခတ်မှုလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဒါပေမယ့် ကျေနပ်မှုတော့ မရှိနိုင်ပါ။

"ကေသွယ်ရယ် ...အဲဒီလူအကြောင်း မပြောပါနဲ့ မုန်း သူ့ကို စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး"

"ဟင်...ဘာပြုလို့ "

"သူက သိပ် မျက်နှာပွင့်လန်းတဲ့ သူမို့လား"

"အဲ့ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"သူ့ကို များ မြောင်စွာဝိုင်းရံနေတဲ့ မိန်းမတစ်စုတည်းမှာ မပါဝင်ချင်လို့ပေါ့"

"ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်ငယ်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ မဟေသီဖြစ်ချင်တဲ့ လူတွေများ တာ မဆန်းပါဘူး ဟယ်"

"သူ့ရဲ့ မဟေသီ ဖြစ်ဖို့ ကလဲ မလွယ်ဘူး၊ ပြိုင်ဘက်အားလုံးကို အလဲထိုးဖို့ ဆိုတာလဲ တော်တော် ပင်ပန်းမယ့်ဒုက္ခ၊ ဒါကြောင့် လေ သိက္ခာ မရှိတဲ့ အလုပ် မုန်းတို့ က ဝါသနာ မပါဘူးလေ"

စောမုန်းနွယ်မှာ ပစ္စည်း ဥစ္စာ မချမ်းသာပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့် ရှိထိုက်တဲ့ မာနတရားလေးရှိတာကိုတော့ ကေသွယ် သိပြီးသားပါ။ အနေတည်လို့ ကေသွယ်တောင်မှ သူ့ကို အထင်ကြီးနေရတာ မဟုတ်လား။

နှစ်ဆယ့်ခြောက်လမ်းဈေးသို့ အပြန်ဝင်သည် ။ ဟင်းချက်စရာ ဝယ်ကြသည် ။ ဈေးဝယ်ခြင်း ကိစ္စ၌ သာ စိတ်ဝင်စားနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိပါ။

မျက်မှန်နှင့် ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော လူထွားကြီးတစ်ယောက် နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်နေသည် ။ ကေသွယ်ရော၊ စောမုန်းနွယ်ပါ ထိုသူကို သတိမထားမိကြပါ။

ထိုလူကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေပြီး မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်၍ ကြည့်နေပါသည် ။ ဈေးဝယ်ပြီး နံပါတ်ရှစ်ကားစီးကာ ပြည်လမ်းအဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည် ။

ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန်မရောက်ခင် ကိုယ်ပိုင် လမ်းလေးအတွင်းရှိ

အဆောင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။ လမ်းသို့ ချိုးဝင်စဉ် အမှတ်မထင် စောမုန်း နွယ်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်..."

မျက်လုံးလေး ပြူးဝိုင်းပြီး စောမုန်းနွယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ။ လှမ်း နေသော ခြေလှမ်းတွေပင် တုံ့ဆိုင်းသွားလေသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မုန်း"

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် နေဖြစ်နေသော စောမုန်းနွယ်ကို စိတ်ပူစွာ နှင့် မေးသည်။ ။

"ဟို...ဟိုလူကြီး လိုက်လာပြန်ပြီ"

"နောက်မှာ မသိမသာ လှည့်ကြည့်နော်၊ ဦးထုပ် မျက်မှန်နဲ့ လူကြီး လေ"

ဟန်မပျက် ဆက်လျှောက်ရင်း၊ ကေသွယ်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့် သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးကို ရပ်ကြည့်နေသော ထိုသူကြီးကို တွေ့ရသည်။ ။

"သူ ဘယ်သူလဲ မုန်း"

"ဘယ်သိမှာ လဲ"

စောမုန်းနွယ်က ပြောပြီး သွက်သွက်လေး လှမ်းနေသည်။ ။ ကေသွယ်က သူမရဲ့ ခြေလှမ်း တွေစီအောင် လိုက်ခဲ့ရသည်။ ။ အဆောင်ရဲ့ ဝန်း ထဲရောက်မှ နှစ်ယောက်လုံး ခြေလှမ်းတွေကို အရှိန် လျှော့နိုင်ကြသည်။ ။

ဘာကြောင့် မုန်းမသိ၊ မိမိ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ သဲကြီး မဲကြီး လိုက်ကြည့်နေသော လူကြီးကို အလွန်ပဲ ကြောက်မိပါသည်။ ။ ဘာ အကြောင်းကြောင့် နောက်ယောင်ခံ လိုက်လေသလဲ။

စောမုန်းနွယ် စဉ်းစားလို့ မရပါ။ ရင်ထဲမှာ တော့ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြ
စိတ်တွေ စိုးမိုးပြီး၊ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရပေသည်။ ။

"ဘာကြောင့် မုန်း နောက် သူလိုက်နေသလဲ မသိဘူး၊ သူ့ကို မုန်းက
ဘယ်လို သတိထား မိတာလဲ"

"ဆိုင်မှာ တစ်ခါ မုန်းကို ထောင့်နေရာက စူးစိုက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေ
တာ တွေ့ရတယ် နောက်ပြီး အခုတစ်ခါလေ"

"ဒါဆို တိုက်ဆိုင်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မုန်း နောက်ကို တမင်လိုက်နေ
တာပဲ ဖြစ်မယ်"

"ဘာကြောင့် လိုက်နေမှန်း မုန်းလဲ စဉ်းစား မရပါဘူး"

"အေးလေ၊ မုန်းမှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာ"

"ဒီလို လိုက်နေတာကောင်းတဲ့ အလားအလာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး
ထင်တယ် ကေသွယ်ရယ်"

"ဒါဆို နောက်တစ်ခါ တွေ့ကြည့် ကေသွယ် သွားကို မေးကြည့်မယ်
သိလား"

"မုန်းတော့ တအား ကြောက်နေပြီ"

မျက်နှာ ငယ်ငယ်လေးနှင့် စောမုန်းနွယ်က ပြောသည်။ ။ အန္တရာယ်
တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီဆိုတာ စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေသည်။ ။ သည့် အ
တွက် ရင်ထဲမှာ လည်း နှင့်နှင့်ကြီး လေးလံသွားရပါသည်။ ။
